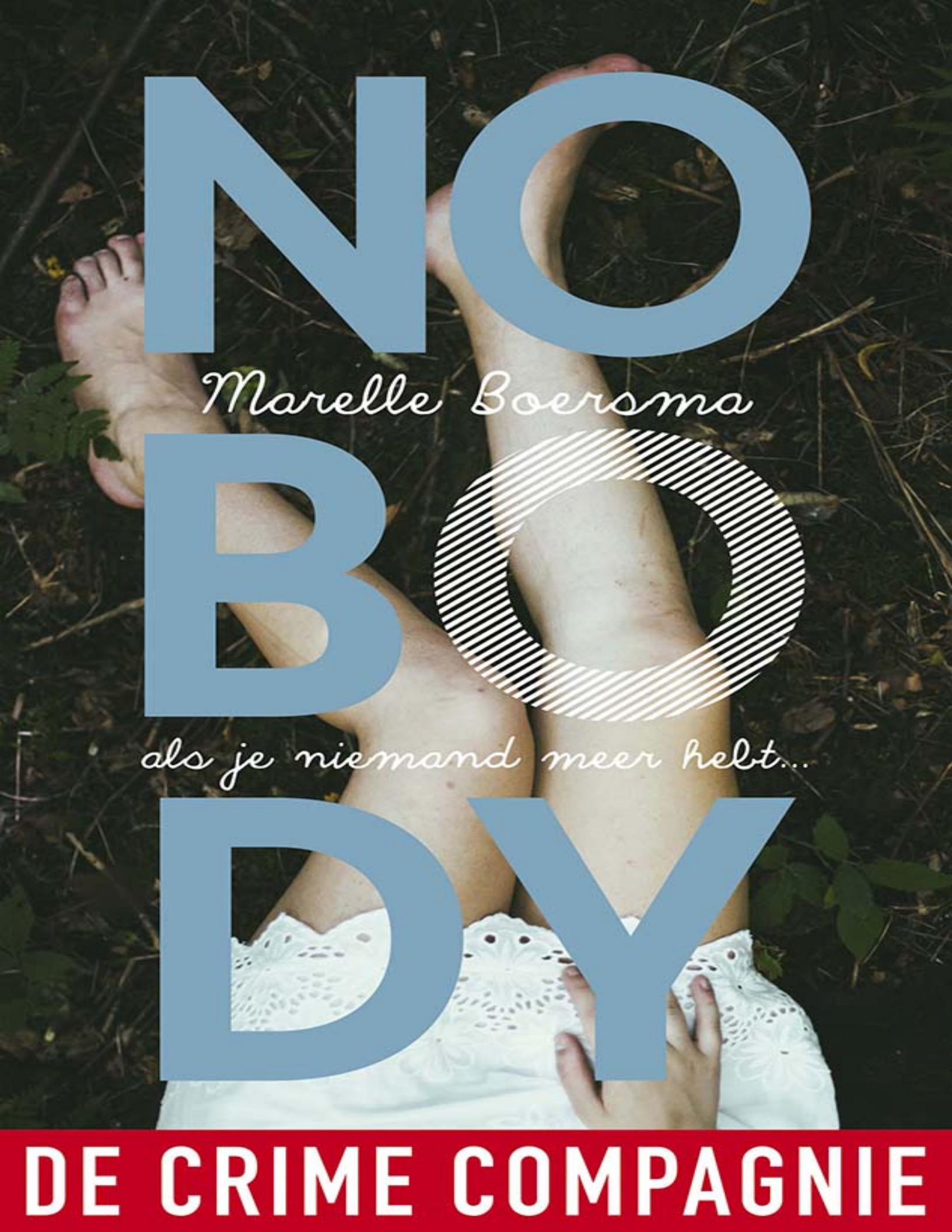

N O

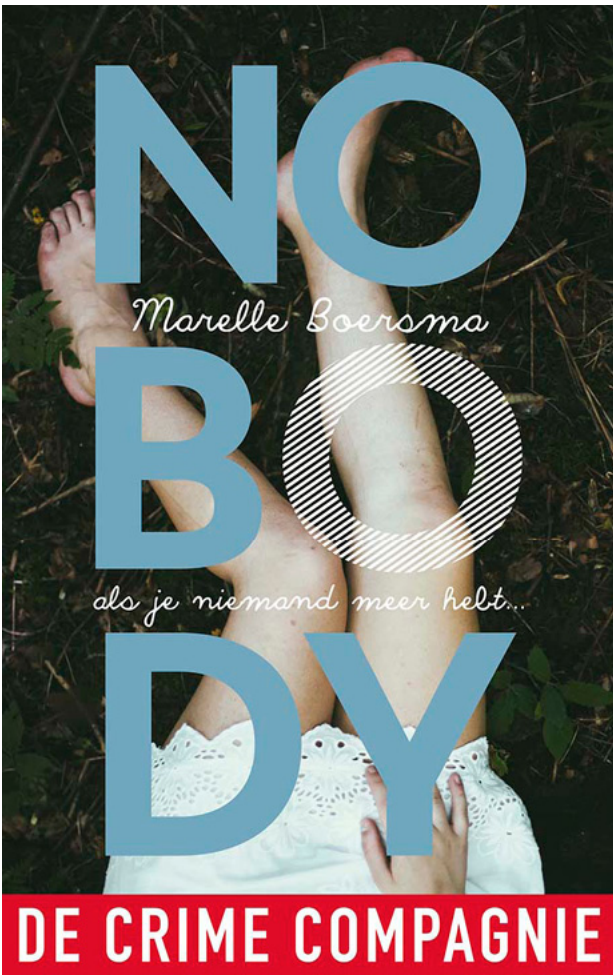
Marelle Boersma

B O

als je niemand meer hebt...

D Y

DE CRIME COMPAGNIE

MARELLE BOERSMA

Nobody

© 2014 Marelle Boersma
Omslagontwerp Studio 100%
Verzorging ePub Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem
Foto omslag © Maren Becker / Trevillion Images

ISBN 9789461091680
NUR 330

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

*Als er weinig bewijzen zijn, is het dan niet waar?
Om het te kunnen stoppen, moeten we het geloven.*

Dit verhaal is gebaseerd op waargebeurde ervaringen. Om anonimiteit van het slachtoffer te waarborgen, zijn alle namen verzonnen en is het verhaal in een fictieve setting geplaatst.

Proloog

Ik kijk neer op een meisje met een lege blik in haar ogen. Ik zie dat ze niet anders kan dan dit te laten gebeuren, omdat ze weet dat verzet geen zin heeft. Ze is niet vaak alleen. Ook nu niet. Ze wordt niet met rust gelaten, anderen bepalen haar leven. Haar lichaam is te vaak opgeëist door mensen die het als hun eigendom beschouwen. Haar lichaam moet pijn lijden. Afgebeuld worden, misbruikt worden. Het is te zwak om zich te verzetten. Zelfs haar geest behoort hún toe.

Als ik zo op haar neerkijk, zie ik dat ze best een mooi gezichtje heeft. Dat meisje ben ik niet. Nee. Anders zou ik niet op haar neer kunnen kijken. Ik ben iemand die voor haar wil zorgen, die de zware lasten van haar overneemt. Iemand die opstaat om de pijn te dragen zodat ze dat zelf niet hoeft te doen. Ik help haar als het haar even te veel wordt.

Ik zie een meisje dat heeft geleerd dat haar lichaam niet alleen van haar is. Ze heeft afstand van haar lichaam moeten nemen. En nu van nog veel meer. Het is jammer dat het zo moet lopen, maar dit is wat ze haar ingeprent hebben. Dit heeft ze geleerd. Zo is ze geprogrammeerd.

Ik ben jonger dan zij, maar we kennen elkaar goed. Samen redden we het beter dan alleen. Tot nu toe.

Hier heeft ze al vaak gestaan, maar dan kon ze het toch niet. Ze zoekt nu de zachtheid van het water. En van de kou waaruit ze al tijden bestaat. Het is net alsof het zo klopt, het water haar thuis is. Haar lege blik richt zich op de vele spelonken waar het water doorheen stroomt. De Dieze zal haar beschermen. Nu zullen ze samenkomen, samenvloeien, alsof dat zomaar kan. Een vreemde speling van het lot, omdat ze zelf uit elkaar is gerukt en nooit uit slechts één persoon heeft bestaan. Het was soms makkelijker voor haar om helemaal weg te zijn en niet meer te voelen.

Ik kijk neer op het meisje en weet dat het zorgen voor haar nu stopt. Het is bijna voorbij. Voor haar en dus ook voor mij.

Onrust regeert de klas, ook al doe ik mijn best om de leiding te nemen. Normaal is deze groep makkelijk, maar zelfs Lynn zit meer met haar rug naar me toe dan dat ik haar gezicht zie.

‘Lynn! Jouw antwoord graag.’ Mijn woorden knallen door de ruimte. Als ik haar gezicht wit zie wegtrekken, heb ik direct spijt van mijn uitval.

‘Ik... Ik heb niet opgelet.’ Haar blik duikt naar beneden.

‘Wat was er dan belangrijker dan het bediscussiëren van wat George Orwell heeft geschreven?’

‘Niets, mevrouw Fransen.’

‘Daar leek het anders niet op.’ Ik strijk over mijn voorhoofd. Als ik zie dat het meisje steeds verder tussen haar schouders duikt, laat ik mijn hand vallen. Maar de irritatie die gevoed wordt door een knijpende hoofdpijn, blijft gewoon hangen. De broeierige warmte is gedurende de dag alleen maar erger geworden, wat het er allemaal niet beter op maakt. Nog een paar minuten dan zit deze langste dag van de week er weer op. Qua lesgeven, tenminste.

‘Niels?’ De jongen zit al vijf minuten met zijn vinger omhoog te wiebelen op zijn stoel. Ik kies voor de makkelijkste oplossing door hem het woord te geven.

‘Ik denk dat het een verrassend actueel verhaal is,’ brandt de jongen los. ‘De Amerikaanse overheid die spioneert via Google, Facebook en telefonie. Het Big-Brotherregime is op dit moment realiteit geworden.’

‘Big Brother. Pfff, zo 1984,’ steunt zijn buurman, waarna de net herwonnen orde weer verstoord wordt.

Ik probeer stoïcijns door te gaan. ‘Welke zin uit het boek is jou bijgebleven?’

Niels schuift zijn te dikke billen bijna onder zijn leuning door naar achteren. ‘*Two plus two equals five*, mevrouw Fransen.’

Ik ben blij verrast dat de jongen exact mijn eigen idee verwoordt. 'Aha, een zin die vragen oproept. Lynn, kun jij uitleggen wat de schrijver hiermee heeft proberen te zeggen?'

Haar ogen zijn te groot voor het smalle gezicht dat zacht omvat wordt door lang zwart haar. Gedurende een kort moment blinkt er angst in haar blik, of verbeeld ik me dat maar? Lynn is een slimme leerling, het is jammer dat ze zichzelf zo in de weg zit.

'Two plus two equals five, Lynn,' herhaal ik.

Ze schraapt haar keel. 'Als alle rekenkundige begrippen veranderd worden, kan twee plus twee zomaar vijf worden.'

Net als ik om opheldering wil vragen gaat ze al verder.

'Ik bedoel, als je maar lang genoeg in een bepaalde richting wordt geduwd, ga je alles geloven. Want wie bepaalt eigenlijk of iets waar is of niet?' Ze kijkt me bijna uitdagend aan, terwijl de klas haar adem inhoudt.

Dan gaat de bel. Het lijntje dat tussen onze ogen gesponnen is, blijft nog enkele seconden intact voordat rondlopende klasgenoten het verbreken. Iedereen stormt het lokaal uit, als een roedel wilde honden die een vers kadaver heeft gespot. Ik ben allang blij dat ik dat niet ben. Met mijn gedachten bij de avond die voor me ligt, stop ik mijn spullen in mijn tas. Even glijdt mijn vinger over de gevlochten franje op de flap. Gekregen van hém. Zelfs het ontbijt was romantisch tijdens dat weekend in Budapest. Niet aan denken.

Pas als ik de lichten uit wil doen, zie ik haar staan, achter in de klas. Lynn leunt tegen het kozijn van het raam.

'Lynn, ga je mee?'

Geen reactie. Ze staart onafgebroken naar buiten.

'Ik ga afsluiten.'

Ze schudt haar hoofd in een korte reflex, alsof ze uit een trance ontwaakt. Pas als ze een paar passen in mijn richting heeft gezet, kijkt ze me aan. Haar lippen zijn op elkaar geklemd, de angst zit diep verstopt in haar ogen. 'Hij is er weer.'

‘Wil je een kop thee?’

Ze schudt heftig haar hoofd, waarbij haar lange haren soepel meedeinen.

‘Water dan?’ Ik overhandig haar een plastic bekertje, dat ze voorzichtig aanpakt.

Als ik een stoel naast haar zet, en daarbij haar arm zacht aanstoot, schuift ze verschrikt een stukje op. De ‘hij’ was verdwenen tegen de tijd dat ik bij het raam was. Het had haar dusdanig van haar stuk gebracht dat ik haar niet zomaar kon laten gaan. Dit ging niet alleen maar om een verbroken relatie, er was meer aan de hand. Zelfs met een hoofdpijn die als een rondrillende kogel mijn hersens bewerkte, was dat me duidelijk.

‘Ik had niet verwacht dat hij er weer zou zijn.’ Lynn heeft alleen maar oog voor haar friemelende vingers die over het bekertje bewegen.

Er vallen me woorden op, maar ik stel de vragen daarover nog even uit. ‘Wie is hij?’

‘Hij stond bij mijn scooter. Ernaast. Echt niet normaal. Naast mijn scooter.’ Ze zucht de korte zinnen naar buiten.

‘Waar ken je hem van?’

‘Net op tijd. Ik heb hem net op tijd gezien.’

‘Lynn, wat wil die man van je?’

Ze kijkt op en staart me aan alsof ik iets belachelijks heb gevraagd. ‘Hij wil mij.’

Alles wat ik daarna nog aan haar vraag, wordt met een schouderophalen beantwoord. Er volgen wat losse woorden die nergens op lijken te slaan, maar die bij mij naar binnen branden.

‘Ik moet weg,’ zegt ze dan. Ze strijkt haar haren uit het gezicht en gooit met een nonchalant gebaar de rugzak over haar schouder.

‘Wil je dat ik meeloop?’

Ze lijkt er even over na te denken, maar schudt dan haar hoofd. ‘Hij is weg,’ zegt ze uiteindelijk. ‘Ik zag hem toevallig staan. Gewoon mazzel.’ Dan loopt ze het lokaal uit. Haar water blijft onaangeroerd op tafel achter.

Ik pak mijn thee en loop naar het raam. Het schooljaar is nog maar net van start gegaan, maar ik proef nu al dat dit meisje me bezig gaat houden. Ik staar naar buiten, naar de vele leerlingen die nog in groepjes samenplakken. Onder de grote linde vormt de zon gefragmenteerde lichtvlekken op het schoolplein. Een stippeldecken van licht op een grijze ondergrond. De lauwe thee smaakt naar niets.

Als ik Lynn onder de takken van de boom door zie lopen, valt me op hoe mager ze is. Een strakke zilvergrijze broek omvat haar lichaam alsof het anders uit elkaar kan vallen. Ze is compleet gefocust op haar knalrode scooter terwijl ik mijn ogen over de omgeving laat zwerven, op zoek naar iemand die haar angst aan heeft gejaagd. Die op haar wacht. *Hij wil mij*. Dat zei ze toch?

*

Het is vrijdagavond. En dan kan hoofdpijn nooit een excuus zijn; je vraagt je zelfs niet eens af of je wel of niet zult gaan. Daarvoor zijn de avonden met Edo te waardevol. En dus mik ik een gram paracetamol in mijn mond en spoel het mijn lichaam in met koud water. Een douche, een smeerbeurt met geurige bodycrème, wat gel in mijn korte coupe en de truc van de juiste lijntjes en kleurtjes rond mijn ogen doen de rest. Ik fluit zelfs als ik de trap van mijn appartement afdaal, waar ik alweer zes jaar woon. Onvoorstelbaar dat ik nog steeds de stap naar een eigen huis niet heb gezet. In de begintijd liep ik met een opgetrokken neus over de galerij, groette andere bewoners alleen maar binnensmonds en wist dat ik mijn langste tijd in de flat al na een maand zou hebben gehad. Ik zou weer een nieuwe liefde vinden en samen gelukkig worden in een eengezinswoning.

Hoe anders is het gelopen. Edo heeft mijn blik op de toekomst veranderd. Hij bleek geen eendagsvlieg, hoewel hij wel een één-dag-in-de-weekvlieg bleek te zijn, maar toen had ik mijn verwachtingspatroon al bijgesteld.

Als ik langs het station rijd, zie ik een rode scooter staan. Hij valt me extra op door de enorme hondenkop die op de achterkant is geplakt. Heb ik die niet eerder gezien? Is het de scooter van Lynn? Maar hoe ik ook probeer het beeld terug te roepen, het lukt niet. Het meisje dwaalt meteen weer door mijn hersens. Met een schok komt haar immense kwetsbaarheid in mijn herinnering.

Als ik mijn auto in het centrum van Den Bosch geparkeerd heb, blijf ik nog even zitten. Ik denk terug aan een opmerking van een ander meisje die een week geleden iets had gezegd over een man die op een verdachte manier rondhing bij de noodlokalen. Ik hoorde het pas de volgende ochtend in de lerarenkamer van Mirjam die het voorval plompverloren in de groep gooide. De politie waarschuwen was geen optie, dat vond iedereen. De man kwam de school niet binnen en dus deed hij niets verkeers. De politie zou er nooit werk van maken als iemand zich buiten het schoolterrein bevond. En terecht natuurlijk, hoewel iedereen het erover eens was dat we het goed in de peiling moesten houden. En nu dit. Was het dezelfde man? Hadden deze twee incidenten met elkaar te maken?

Ik zucht diep, pak mijn tas van de bijrijdersstoel en stap uit. De eerste druppels vallen als ik net de straat in loop. 'Eerst nog drie blokken lopen,' mompel ik gefrustreerd. 'Altijd die drie blokken van het hotel. Alsof iemand daarop let.' De afspraak begint me tegen te staan. Waarom komt hij niet gewoon bij mij thuis? Wat mij betreft mag hij zijn auto tegen mijn voordeur aanzetten, ook al weet ik dat hij dat nooit zal doen. Zelfs onze auto's mogen elkaar alleen op school ontmoeten.

Met mijn neus weggedoken in zijn borsthaar voel ik de kloppende heftigheid van het orgasme langzaam wegtrekken. Nog een naschok in mijn onderbuik. Daarna valt een heerlijke loomheid over me heen en ik gaap uitgebreid.

‘Was het lekker?’

‘Hm-m.’

‘Dat was een goeie, hè?’

Ik zwijg en vraag me af waarom mannen altijd de behoefte hebben te horen dat ze het goed gedaan hebben. Het zou niet in me opkomen om na zijn ontlading te vragen of ik goed meebewoog, mijn spieren op de goede manier aanspande en of ik precies op het goede moment stopte. Zoiets voel je aan. Hij komt toch niet voor niets klaar? Bovendien weet je na jaren samen vrijen wel of een orgasme goed is of niet.

En dus gaap ik nog maar eens en nestel me in het holletje van zijn oksel.

Ik voel zijn hartslag in een bedaard ritme kloppen en speel met zijn tepel die verstopt zit tussen krullend haar. Het knopje verhardt en dat maakt het spelen nog interessanter.

Maar als hij hetzelfde met de mijne wil doen, weer ik hem af.

‘Te gevoelig?’

Ik leg mijn hand op zijn borst en voel de warmte van zijn heerlijke lichaam. Was hij maar niet zo goddelijk lekker. Als hij een kluns in bed was geweest had ik ook geen probleem gehad. Dan was het bij die ene vergissing gebleven. Nu bouw ik al jaren voort op een stommiteit na een vergadering. Een afzakkertje, waarbij het ‘thuisbrengen’ wel heel letterlijk genomen werd. De weerstand onderuitgehaald door alcohol. Hoe cliché kun je het bedenken?

Mirjam opende mijn ogen, die ik zo snel mogelijk weer sloot en sindsdien dichtplak met tape waarop zijn naam staat. Tevreden met

de kruimels van een slecht huwelijk, waarbij zijn enige dochter hem voor een onmogelijke keuze plaatst. Nog twee jaar, dan is ze volwassen, dan gaat ze studeren. Weg uit het nest dat ik met mijn onzichtbare aanwezigheid bevuil. Het schuldgevoel heb ik na een korte opleving de mond gesnoerd. Sindsdien leef ik toe naar de vrijdag, die meer een vrijnacht is geworden. Mijn slaap kan ik in het weekend wel inhalen.

Onverzadigbaar ben ik. En dus zoek ik met mijn mond naar de zijne en begint het spel opnieuw.

*

Alles plakt aan mijn lichaam dat zich nog dichter tegen hem aandrukt.

‘Je bent heerlijk. Ik denk dat je de eerste vrouw bent die nooit hoofdpijn heeft.’ Edo legt zijn arm onder zijn hoofd en staart naar het plafond.

Ik denk terug aan die middag.

‘Ken jij Lynn van der Meer?’

‘Stil meisje, begonnen op vwo, blijven zitten, overgestapt naar havo-4,’ dreunt Edo op.

‘Ja, die bedoel ik.’

‘Slim meisje, volgens mij is ze door problemen thuis blijven zitten.’

Ik draai me op mijn rug en inspecteer onze hotelkamer. Op het lage tafeltje staat de televisie, die ik altijd direct uitzet omdat ik ooit heb gehoord dat televisies spontaan kunnen ontbranden als ze op stand-by staan. De vrijdag erop staat hij echter gewoon weer aan, alsof ik geen zeggenschap heb over ons domein. Boven ons hoofdeind hangt een spiegel die we allebei graag en veel in de gaten houden tijdens het vrijen, ook al zullen we dat nooit zeggen. Het sporadische oogcontact met ons spiegelbeeld wordt meestal snel verbroken. Naast het bed staat een schemerlampje dat weinig, maar precies genoeg, licht geeft. Edo voelde in het begin goed aan

dat te veel licht ongemakkelijk was, maar dat speelt nu totaal geen rol meer. Het meest opvallend zijn echter de vele lampjes in de zwarte hemel boven onze hoofden. Als ik in mijn eigen bed lig is het plafond kaal en wit, en dan mis ik het gevoel van de hotelhemel. Wanneer voelt een ruimte als thuis? Wordt dat gecreëerd door de mensen die er aanwezig zijn of doordat je er nu eenmaal de meeste tijd doorbrengt?

‘Dus Lynn heeft problemen thuis?’

‘Zoiets herinner ik me, maar dat is alweer even geleden. Nu doet ze het toch goed?’

‘Ze is inderdaad slim, maar afwezig. En ze is vreselijk mager. Ik heb geen idee wat er in haar omgaat.’

‘Een typische puber dus.’

Alsof daar alles mee gezegd is. In haar geval lijkt het anders. Ze switchte wel heel snel van een onnoemelijke angst naar het ontkennen daarvan.

‘Weet je misschien nog meer van haar? Ze zit nog niet zo lang bij mij in de klas, en om eerlijk te zijn is ze me nog niet eerder opgevallen. Maar nu...’

‘Moeten we het nu over school hebben?’

‘Er is iets met haar. Ze is... anders.’

Ik voel zijn zucht doordat zijn borstkas ineens rijst en dan even volgezogen blijft hangen. Dan duwt hij het laken opzij en stapt uit bed. Ik zie zijn hand over zijn bil strijken voor hij de badkamer in duikt. Zijn hele lijf is licht gebruind, het resultaat van regelmatige saunabezoekjes met af en toe een zonnebanksessie. Maar ik weet dat hij in de zomer het liefst op een van de ligbanken bij het zwembad ligt. En ik herinner me de schok toen ik hem daar herkende.

Een sauna en collega's zouden niet samen moeten kunnen gaan. Daar ontstond mijn eerste nieuwsgierigheid, omdat hij ineens geen directeur meer was, want naakte directeurs bestaan niet. Dat de opgewonden verrassing niet alleen bij mij lag was duidelijk

merkbaar. Het legde de kiem voor het aanbod me thuis te brengen een maand later.

‘Ik zie een denkrimpel.’ Hij komt op het bed aflopen en plooit zijn lichaam om het mijne. Dan strijkt hij over mijn voorhoofd en ik sluit mijn ogen. Zijn vingers op mijn lichaam, op welke plek dan ook, geven het leven zin. Hij maakt dat ik me compleet kan ontspannen en dat mijn zorgen als onbenullige rimpels gladgestreken worden. Lynn glijdt weg uit mijn gedachten.

‘Volgens mij heb ik ook denkrimpels op mijn schouders,’ mompel ik, terwijl ik mijn rug naar hem toe draai.

*

Als ik naar huis rijd, deint er een zeurderig gevoel door mijn lijf, terwijl ik me alleen maar loom en bevredigd zou moeten voelen. Er kan niet meer zijn dan deze vrijdagavonden. Nog niet. Maar als ik dat nou weet, waarom voel ik me nu dan zo klote? Waarom went het niet om midden in de nacht alleen naar huis te moeten rijden? Hij houdt van mij, dat is zeker, en daar klamp ik me al jaren aan vast. Ooit komt de tijd dat Edo en ik samen kunnen zijn, alle dagen van de week.

De stad slaapt. Er is bijna niemand op de weg als ik onder de glazen loopbrug van het station door rijd. De smalle lichte sikkel boven me lijkt met me mee te bewegen langs de lichtkegels van de straatlantaarns op het donkere asfalt. De duistere achterkant van het station is een van de sinisterste plekken van Den Bosch, zeker als de treinen niet meer rijden en de plek alleen maar verlatenheid uitademt.

De rij scooters is geminimaliseerd tot een enkel geval.

‘Hij staat er nog,’ mompel ik zacht tegen mezelf. Mijn ogen schieten naar het dashboardklokje. Ze hoort thuis te zijn. Te slapen.

‘Trut,’ mopper ik tegen mezelf. Alsof ik iets over haar te zeggen heb. Ik weet niet eens zeker of de scooter van haar is. Misschien is

ze naar een vriendin? Of zijn haar ouders gescheiden en is ze naar haar vader?

Ik besef dat ik nauwelijks iets van haar afweet. Ik neem me voor om volgende week eens in haar dossier te neuzen. Er waren problemen bij haar thuis, daar had Edo het toch over? Het zal wel weer met een scheiding te maken hebben. Ik vraag me af hoeveel mensen van boven de dertig nog nooit gescheiden zijn. Volgens mij zijn dat er niet zo veel. En kinderen zijn vaak het slachtoffer van die keuze van hun ouders. Is dat bij Lynn ook zo?

Ik heb bloemen voor je geplukt, papa. Weet je dat nog? Ik gaf ze aan je omdat ik vond dat jij ze verdiende. Jij zette ze in een vaasje op tafel en liet ze aan iedereen zien. Je was blij met me. Ik was jouw dochter. Ik geloof zelfs dat je trots op me was. Of verzin ik dit allemaal?

Vandaag wil ik weer bloemen voor je plukken. Als jou dat blij maakt, is het goed. Maar de vaas was nat en je werd kwaad op me. Ik doe het nu altijd fout, hoe goed ik ook mijn best doe. Ik misluk. Ik misluk altijd in jouw ogen. Toch, papa?

Maandagochtend is voor mij het rustigste moment van de werkweek. Ik geef pas les na het tweede uur, een ideale start om de drukke schoolterreur het hoofd te kunnen bieden.

Het is stil in de gang. De lessen zijn al begonnen en alleen de conciërge hoor ik rommelen in het zijlokaal, bezig met zijn niet-aflatende stroom klusjes.

‘Morgen, Gijs.’

‘Dag schoonheid, wat ben je vroeg.’

Lachend loop ik verder en glip de lerarenkamer binnen. Ik ben inderdaad veel vroeger dan anders.

Met mijn vingers duw ik mijn korte plukken omhoog, meer een gewoontegebaar dan dat het echt zin heeft. Ik heb weleens aan Edo gevraagd of hij lang haar mooier vindt, maar hij gaf aan dat ik perfect was. Mijn twijfel of ik vrouwelijk genoeg voor hem was, streelde hij weg op zijn eigen manier.

Ik druk op de knop van het koffieapparaat. Een paar maanden geleden maakte iedereen zich nog druk over de slechte kwaliteit van de koffie en nu hoor je er niemand meer over. Het heeft geen zin om in opstand te komen tegen zaken die niet op te lossen zijn, zoals de macht van Douwe Egberts in het onderwijs. Die is nauwelijks te bevechten, mensen met macht winnen altijd omdat hun invloed met vele weerhaken in de samenleving zit. Bovendien zijn er belangrijkere dingen dan koffie.

Terwijl ik wat extra suiker door het bruine vocht roer, vraag ik me af hoe ik het aan moet pakken. Naast docent Engels ben ik ook afdelingsleider op school, een soort vertrouwenspersoon voor de leerlingen uit de bovenbouw, maar op eigen initiatief op hen afstappen doe ik hoogstzelden. Als leerlingen niet zélf komen, zullen ze toch niets vertellen.

Ik loop naar mijn kantoor, schuif achter het bureau en start de computer op. Het hele weekend speelden haar simpele woorden 'Hij wil mij' in mijn hoofd. Ze zijn een eigen leven gaan leiden en langzaam heb ik van alles ingevuld. Ik ben ervan overtuigd geraakt dat Lynns ouders gescheiden zijn en dat haar vader haar wil zien. Er zijn zoveel voorbeelden van gebroken gezinnen waar het kind consequent weggehouden wordt bij de vader. Soms is de man zo in beslag genomen door een jongere vriendin dat het hem alleen maar goed uitkomt. Hij heeft zijn fout vast nu pas ingezien en wil haar terug in zijn leven. De grootste pubercrisis is achter de rug en dan zoeken ze ineens contact. 'Ik ben toch nog steeds je vader?' zeggen ze dan, alsof ze recht hebben op hun kind. Dat is het: haar vader wil haar zien en Lynn heeft daar geen zin in. Ik heb dit verhaal al ingevuld door de vele ervaringen op school. Maar het is goed om het te controleren voordat ik er ook maar iets over zal zeggen tegen Lynn. Controle, daar draait het toch vaak om.

En dus duik ik in het leerlingenarchief en zoek Lynn van der Meer op. Het is een uitgebreid dossier waarin vooral verslag is gedaan van tekortkomingen van de leerling, haar onverklaarbare afwezigheid, de irritatie van de ouders hierover en de maatregelen van school om alles in het reine te brengen.

Lynn is inderdaad blijven zitten en overgestapt van vwo naar havo.

'Blijven zitten, dus. Zei Edo niet iets over problemen thuis?' Ik lispel tegen het scherm. 'Waarom staat dat er dan niet in? Niets over de thuissituatie, behalve dat vader en moeder geïrriteerd zijn over haar geregelde afwezigheid op school.' Ik strijk met mijn vinger over mijn neus. 'Niets over thuis. Vader en moeder. Dus niet gescheiden? Of pas recentelijk?'

'Wat ben jij vroeg?'

Ik schrik me rot en draai me bijna schuldbewust om. 'Ja, uh... Ik wilde iets uitzoeken.'

'Ook een koffie?'

‘Al gehad.’ Ik sluit het dossier af en draai me om naar mijn collega en vriendin Mirjam.

‘Fijn weekend gehad?’

‘Ja, hoor.’ Ik weet dat ze me nu gaat uithoren en dus begin ik vast op te dreunen. ‘Ik heb boodschappen gedaan, een prachtige fietstocht langs de Bergse Maas gemaakt, onderweg een terrasje gepakt, en thuis een overheerlijke salade voor mezelf gemaakt, daarna heb ik de film *A Beautiful Mind* voor de zesde keer bekeken en mezelf volledig klem gegeten aan toastjes met blauwe kaas, omdat de salade kennelijk toch niet voldoende was. Over de wijn die ik op heb zwijg ik liever.’

‘En...?’

‘En nee, ik heb me niet eenzaam gevoeld, geen moment verveeld en me niet ingeschreven op een datingsite. En hoe was jouw weekend?’ Ik knijp mijn lippen op elkaar om de lach te verbergen die bijna onbedwingbaar op komt zetten als ik haar verbouwereerde gezicht zie.

‘Mijn weekend? Nou ja, ik heb... We zijn naar mijn ouders geweest, Saar was daarna onbeschrijfelijk lastig omdat mijn moeder haar bleef verwennen en... Ach, het was eigenlijk een supersaai weekend,’ zegt ze dan, en we schieten samen in de lach.

Als de bel gaat, nemen we afscheid en spreken af samen te lunchen. Ik loop snel naar mijn lokaal, omdat ik er een hekel aan heb als de leerlingen er eerder zijn dan ik. Supersaai? Ik denk aan het olijke toetje van de tweejarige Saar. Dat ik graag met Mirjam zou willen ruilen, zal ik tegenover haar nooit toegeven.

*

Het vierde uur heb ik havo-4, en tegen die tijd is mijn hoofd al gevuld met het geroezemoes dat nu eenmaal om pubers heen hangt. Maar zodra ik Lynn de klas binnen zie lopen, ben ik direct alert.

Haar rugzak hangt aan een elleboog terwijl ze volledig verdiept is in haar mobiele telefoon. Als ze me ziet kijken, stopt ze hem snel weg. Haar ogen zijn onrustig. Ze heeft dunne lijntjes waar ooit wenkbrauwen gezeten moeten hebben. Een piercing net boven haar lip. Een mooi meisje in een spijkerbroek die gehavend is. Is zij dat ook?

Er zijn nog niet veel leerlingen in de klas en in een opwelling stap ik op haar af. Als ze achteruit deinst, stop ik en glimlach naar haar. 'Is alles goed?'

'Ja, hoor.' Haar ogen schieten heen en weer, terwijl ik haar rustig op blijf nemen. Er is iets met het meisje, dat kan niet anders. Haar dossier gaf echter niets prijs, wat op zich vreemd is. Waarom staat er niets in over de problemen thuis?

'Geen problemen meer gehad?'

'Hoezo?'

'Nou, omdat *hij* er was?' Ik durf haar vader nog niet te noemen. Niets invullen.

Ze laat haar hand door de lange haren gaan waardoor haar nek kort bloot komt te liggen. Even ben ik in verwarring door wat ik meen te zien. Maar als ik beter wil kijken, hangt het zwarte harengordijn er alweer voor.

Ineens zijn er andere leerlingen om ons heen en ik merk dat Lynn langzaam achteruit loopt.

'Zullen we na afloop van de les even verder praten?'

Een bijna onmerkbaar knikje voordat ze zich omdraait en naar haar plek achter in de klas loopt.

*

De rest van de les ben ik er niet helemaal bij. Ik draai volledig op routine, wat me goed afgaat omdat ik op zondag altijd tijd besteed aan een gedegen voorbereiding van de week. Iets wat Mirjam niet hoeft te weten, omdat ze me dan weer te lijf gaat met goede adviezen over sociale contacten en die zo belangrijke liefdesrelatie.

‘Als je de antwoorden hebt ingeleverd, kun je gaan. Morgen gaan we een communicatieopdracht doen om de spreekvaardigheid te testen. De tekst is te vinden in het leerboek, dus kom goed voorbereid naar de les.’ De laatste woorden gaan verloren in het lawaai van schuivende stoelen en pratende jongeren. Als ze geen huiswerk hebben, vinden ze het allemaal allang best. Voorbereiden behoort niet tot hun vocabulaire.

Terwijl ik de ingeleverde vragenlijsten aanpak, houd ik Lynn in de gaten. Zou ze blijven? Of glipt ze liever met de anderen mee naar buiten?

Dan staat ze aan mijn bureau, overhandigt haar antwoorden en kijkt even achterom. Achter in de klas hangen twee meiden met de hoofden bij elkaar boven hun telefoon. Ze giebelen.

‘Inleveren!’ roep ik streng.

‘Maar de les is afgelopen,’ protesteert een van hen, terwijl het mobieltje ergens tussen hen in blijft zweven.

‘De antwoorden.’

De leerlinge weet niet hoe snel ze haar mobiel moet wegstoppen en het antwoordenvel moet inleveren, maar Lynn wacht hier niet op. Ze loopt met onzekere passen naar de deur en verdwijnt de hoek om.

‘Lynn? Ik wil je graag spreken,’ roep ik haar na, maar ze is al buiten gehoorsafstand.

Ik ruk de papieren geïrriteerd uit de handen van de twee meiden. Had ik het anders moeten aanpakken? Kribbig probeer ik om de papieren netjes op een stapel te krijgen, maar als dat niet lukt duw ik ze als een wanordelijke bulk in mijn tas. Niets voor mij. De vele scheldwoorden die in mijn hoofd ronddansen maken het er allemaal niet beter op. Ik ben kwaad op mezelf. Ik heb het verknald. Ik loop door de klas om te kijken of iemand misschien iets heeft laten liggen, en raap met een onderdrukte kreun een pen van de grond op.

‘Klaar?’ Mirjam steekt haar hoofd om de hoek van de deur.

‘Ja, helaas wel.’

‘Wat is er?’ Met haar jaloersmakend lange benen stapt ze de klas binnen.

‘Ik maak me zorgen om een van de leerlingen.’ Met een zucht doe ik mijn tas dicht.

‘Was je daarom vanmorgen zo vroeg op school?’

‘Ja, maar ze is me net ontglipt.’

‘Wie is het?’

‘Ach, laat maar. Ik zal haar binnenkort wel uitnodigen om eens te komen praten.’

Mirjam tikt met haar knalpaarse nagels op de tafel. ‘Het is toch niet Lynn, hè?’

Met een ruk kijk ik op. ‘Hoezo?’

‘Die stond net in de gang tegen de muur aangeleund alsof ze op iemand wachtte.’

Ik kijk Mirjam aan, en zie een vlek op haar truitje die alleen maar afkomstig kan zijn van een vies kindermondje.

Als ze me ziet kijken, begint ze haastig aan de opgedroogde resten te krabben. ‘Ik ga vast naar de kantine. Ik zie je zo wel.’ Op haar enorme hakken klikt ze de klas uit, en ik weifel slechts kort voor ik haar volg en de deur van het lokaal zorgvuldig sluit.

In de gang is niemand meer te zien.

De klop op de deur dringt pas tot me door als er vervolgens een zacht gekuch volgt. Ik kijk op van het huiswerk dat ik aan het corrigeren ben.

‘Hebt u even tijd?’

‘Lynn, natuurlijk. Kom binnen.’ Ik sta snel op en loop op het meisje af dat met gebogen hoofd in de deuropening staat. Ik had niet meer verwacht dat ze zou komen. Als ik mijn hand op haar schouder wil leggen om haar naar binnen te begeleiden, zet ze snel een pas vooruit. Mijn hand blijft in de lucht hangen.

Het is alweer een paar dagen geleden dat ik haar in de les heb gehad. Ze lijkt breekbaarder dan ooit door de diepe wallen die onder haar ogen zitten. Ook al heeft ze een wijd truitje aan, het ontgaat me niet hoe mager ze is.

‘Is alles goed met je?’ Ik sluit de deur van de kamer en bied haar een stoel aan.

Ze zegt niets, maar gaat wel zitten.

‘Loopt het lekker op school?’ Als afdelingsleider heb ik zicht op de cijfers die ze haalt en die zijn zonder uitzondering erg goed. Een slimme meid, dat wel. Maar er is iets mis met haar.

Ze knikt, waarbij ze achter haar lange haren wegduikt.

‘Heb je vragen over de Engelse opdracht?’

Haar haren wuiven ontkennend voor haar gezicht.

‘Heb je het naar je zin? Leuke vriendinnen? Eileen, toch?’

‘Ja.’

‘Maken jullie ook samen huiswerk?’

‘Niet vaak.’

Ik merk dat er een checklist in mijn hoofd zit. Een afwerende houding. Wegkruipen in stilte. Zichzelf isoleren van de andere leerlingen. Gaat dit wel om een scheiding?

‘Ik maak me een beetje zorgen om je.’ Terwijl ik het zeg houd ik haar reactie goed in de gaten.

Vragende ogen.

‘Hoe is het thuis? Heb je een fijne band met je ouders?’

Een korte blik, dan kijkt ze weg. ‘Mijn ouders zijn wel oké.’ Haar stem klinkt zo monotoon dat ik me afvraag of dat de waarheid is.

‘Heb je nog een broer of zus?’

Ze schudt haar hoofd.

‘Alleen jij en je ouders.’

‘Ja.’

Niet gescheiden dus. Haar paniek van vorige week moet te maken hebben met iets anders, maar wat? Wordt ze gepest? Waarom wordt ze in de gaten gehouden door een man? Is het een loverboy? Dat is iets om alert op te zijn. Maar dan verdwijnen de meisjes van school, en lopen weg. Er is iets anders. Maar wat?

Alleen maar vragen stellen kan averechts werken. En dus begin ik te vertellen over de film die ik dit weekend heb gezien. Pas na wat heen en weer gepraat, merk ik dat ze zich wat meer op haar gemak gaat voelen. Haar vingers liggen nog wel met elkaar in de knoop, maar ze houdt ze niet meer angstvallig in de gaten. Ze kijkt me af en toe zo indringend aan dat haar donkerbruine ogen bijna zwart lijken.

Het is opvallend dat ze vrijwillig hierheen is gekomen, maar nog merkwaardiger is dat ze gewoon bij me blijft zitten, geen vraag stelt en niets vertelt, maar ook geen aanstalten maakt om weg te gaan.

‘Heb je problemen thuis? Misschien ruzie met je ouders?’

‘Nee, ik ben het. Ik ben slecht.’ Als een terloopse opmerking. Het gebrek aan emotie zorgt ervoor dat haar opmerking nog dieper binnenkomt.

‘Wie zegt dat?’

‘Mijn vader.’ Ze wacht even en zegt dan: ‘En mijn moeder ook.’

‘Je weet toch wel dat dit niet waar is?’

Ineens is haar blik zo intens verdrietig dat de tranen me in de ogen schieten.

Ik zou mijn armen om haar heen willen slaan en haar de bescherming willen geven die ze zo hard nodig heeft. Maar ik kan haar alleen maar veiligheid bieden door te luisteren, en aan te geven dat ik er voor haar zal zijn. Toch problemen thuis dus. Het is moeilijk om door te pakken, de vragen te stellen die nodig zijn.

‘Wat vinden je ouders ervan dat je niet eet?’

‘Ik eet heus wel,’ mompelt Lynn. Ze kijkt me kort aan, maar dan vluchten haar ogen weer weg.

‘Het lijkt me goed om eens met je ouders te praten. Wat vind je daarvan?’

Het blijft stil. Haar hoofd buigt en haar blik is weer aan haar vingers gekleefd. ‘Het maakt toch niet uit wat ik daarvan vind. Als u met mijn ouders wilt praten, kan ik daar toch niets tegen doen.’

‘Denk je niet dat zij zich ook zorgen maken?’

Ze schudt haar hoofd en zwijgt.

Er is iets aan de hand thuis, dus dat gesprek moet er komen. Eetproblemen zijn vaak een aanwijzing dat er meer aan de hand is. Het is zaak om daarachter te komen.

‘Ik zal je ouders deze week nog uitnodigen.’

Geen enkele reactie. Normaal zorgen leerlingen hierna dat ze weggkomen uit de zweetkamer, zoals ze mijn kamer wel noemen. Ik ben degene die hen aanspreekt op hun gedrag, hun vorderingen en andere zaken die op school spelen. Ook als er meer speelt, vluchten ze liever dan dat ze erover doorpraten. Maar Lynn maakt nog steeds geen aanstalten om op te staan.

‘Heb je nog les?’

‘Een tussenuur.’ Ze zit in elkaar gedoken op de stoel aan mijn overlegtafel. De stilte omringt haar en ze lijkt een zucht van opluchting te slaken.

‘Als je wilt mag je hier wel blijven zitten.’

Ze knikt en er daagt iets van berusting in haar gezicht. Ik heb met haar te doen. Ze is net een bang vogeltje dat niet weet waar ze

veilig is. Ik schuif mijn stoel naar achteren en ga weer achter mijn bureau zitten, waar mijn werk ligt te wachten. Er daalt een rust neer in mijn kamer, terwijl ik verderga met mijn correctiewerk. Lynn blijft roerloos aan de tafel zitten en lijkt zich te ontspannen.

Het is een vreemde situatie, maar tegelijkertijd heel vanzelfsprekend. Mijn kamer is overzichtelijk voor haar, met slechts een beperkt aantal prikkels waar ze zich druk over hoeft te maken.

Ik doe alsof ik verdiept ben in mijn correctiewerk, maar kan me nauwelijks concentreren. De tijd gaat langzamer dan ooit en pas na enige tijd begin ik me los te maken van de wolk aan vragen die om haar heen hangt. Af en toe werp ik een steelse blik op haar, maar ze verroert zich niet. Ze heeft zich teruggetrokken in haar hoofd waar zich van alles afspeelt, maar waartoe niemand toegang heeft. Alleen zichzelf.

Uiteindelijk laat ik haar los en het lijkt alsof ze een eenheid vormt met de rest van mijn werkomgeving.

Als de bel gaat, reageert ze nauwelijks.

‘Heb je nu les?’

‘Geschiedenis.’

‘Ik loop wel even met je mee.’ Heel gedwee staat ze op, pakt haar rugzak en volgt me. Ze voegt zich weer bij haar klas. En hoewel de blikken van klasgenootjes direct op haar gericht zijn, reageert ze nergens op. Ze loopt zo onbewogen naar haar tafel dat het lijkt alsof ze van dit alles niets meekrijgt.

*

Vader Van der Meer is een grote man, in alle richtingen. Dit in tegenstelling tot de moeder van Lynn, die nauwelijks boven zijn middel uitsteekt en een typische peer-vrouw is. Ze begint al te praten terwijl ze nog volledig schuilgaat achter haar man. Ik probeer niet te denken aan zijn beroep, hij is nu alleen maar vader.

‘Ik zei al tegen Daan dat we veel te laat waren, maar de stoplichten hadden geen haast vandaag.’ Ze lacht schel terwijl ze

me de hand schudt. 'Kaat van der Meer.'

Lynn loopt achter het tweetal aan, dat nu samen mijn overlegkamer vult, de een met geluid en de ander fysiek. Ze voegt zich bij ons aan tafel als een schaduw die niet anders kan dan volgen.

'Een onverwachte uitnodiging,' bast vader als hij zich heeft gesetteld. Hij maakt zijn colbertje los en leunt rustig naar achteren.

Moeder giechelt. 'Het zal allemaal wel meevallen. Het gaat toch goed op school? Lynn komt altijd met mooie cijfers thuis, nietwaar Lynn? Ze kan goed leren, dat heeft ze denk ik van mijn man, want ik moet het vooral van mijn communicatieve talenten hebben.'

'Fijn dat u op zo'n korte termijn kon komen.' Ik probeer mijn woorden zorgvuldig te kiezen. 'Ik maak me inderdaad geen zorgen om de schoolprestaties. Lynn doet het goed op school, maar...'

'Zie je wel, daar ben ik blij om. Ze werkt er ook hard voor. Elke avond zit ze op haar kamer om huiswerk te maken. Ze doet het echt goed,' schettert Kaat verder.

'Ik maak me wel zorgen over haar gezondheid. Hoe zit het met haar eetgedrag?'

'Ze is altijd al smalletjes geweest. Zelfs als baby stelde ze niet veel voor. Wat ik haar ook voorzet, ze komt geen grammetje aan. En we eten goed, hoor. Kijk maar naar Daan, die is toch Hollands welvaren.'

Daan leunt voorover op zijn vlezige onderarmen. 'Mijn dochter is sterk. Er zijn ook strikte regels thuis. Helemaal niet verkeerd volgens mij. Bovendien is Lynn erg sportief.' Er klinkt geen greintje trots in door. 'Maar natuurlijk zullen we een extra oogje in het zeil houden.'

Na vijf minuten weet ik al dat het gesprek totaal nutteloos is. Vader heeft het over het belang van regels en sport, en moeder kakelt antwoorden die niet in de buurt komen van mijn vragen. Lynn vult heel soms wat aan, maar alleen als haar vader zich rechtstreeks tot haar richt. Ik probeer de non-verbale signalen op te vangen, maar zelfs die weet Lynn te omzeilen. Als de ouders

afscheid nemen met de belofte meer aandacht te besteden aan het eetgedrag van hun dochter, valt er een zware vermoeidheid over me heen. Ik heb geen enkel aanknopingspunt voor mijn vermoeden dat er iets mis is thuis, ook al spreekt mijn intuïtie me in alle talen tegen.

Als ze weg zijn, plof ik neer op een stoel en vang mijn hoofd in mijn handen. Had ik het anders moeten aanpakken? Lynn is een kwetsbaar meisje. Ze is veel te mager, en ik denk zelfs dat ze zichzelf uithongert. Maar geen van hen heeft iets gezegd dat in die richting wijst. Anorexia is heel kenmerkend, maar het kan nooit een bewijs zijn van problemen thuis, hooguit een aanwijzing. Het enige wat ik kan doen is haar de komende tijd goed in de gaten houden.

Ik zucht en duw me omhoog. Mijn horloge geeft aan dat ik met een beetje creatief klokkijken wel naar huis mag. Vrijdagmiddag, de opmaat tot de belangrijkste avond van de week. En terwijl ik dat denk, voel ik de energie langzaam weer terugstromen in mijn lijf.